

Sygn. akt I C 782/11

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 27 stycznia 2014r.

Sąd Okręgowy w Lublinie I Wydział Cywilny

w składzie:

Przewodniczący: **Sędzia Sądu Okręgowego Zofia Homa**

Protokolant: protokolant sądowy Olga Kuna - Kowalczyk

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 16 grudnia 2013 r.

sprawy z powództwa M. B. (1)

przeciwko (...) Spółka Akcyjna z siedzibą w W.

o zapłatę

1) zasądza od pozwanego (...) Spółki Akcyjnej z siedzibą w W. na rzecz powódki M. B. (1) 115 000,00 (sto piętnaście tysięcy) złotych tytułem zadośćuczynienia wraz z ustawowymi odsetkami od dnia 28 stycznia 2014 roku do dnia zapłaty;

2) zasądza od pozwanego (...) Spółki Akcyjnej z siedzibą w W. na rzecz powódki M. B. (1) 15 000,00 (piętnaście tysięcy) złotych tytułem skapitalizowanej renty za okres od dnia 1 lipca 2010 roku do dnia 30 września 2011 roku wraz z ustawowymi odsetkami od dnia 20 grudnia 2011 roku do dnia zapłaty;

3) zasądza od pozwanego (...) Spółki Akcyjnej z siedzibą w W. na rzecz powódki M. B. (1) 1 000,00 (jeden tysiąc) złotych tytułem renty z tytułu częściowej utraty zdolności do pracy oraz zmniejszonych widoków powodzenia na przyszłość poczynawszy od dnia 1 października 2011 roku, płatnej miesięcznie z góry do dnia dziesiątego każdego miesiąca, wraz z ustawowymi odsetkami w przypadku uchybienia terminowi płatności którejkolwiek z rat;

4) w pozostałym zakresie powództwo oddala;

5) zasądza od pozwanego (...) Spółki Akcyjnej z siedzibą w W. na rzecz powódki M. B. (1) kwotę 4 117,00 (cztery tysiące sto siedemnaście) złotych tytułem zwrotu kosztów procesu;

6) nakazuje ściągnąć od pozwanego (...) Spółki Akcyjnej z siedzibą w W. na rzecz Skarbu Państwa – Sądu Okręgowego w Lublinie kwotę 9 452,74 (dziewięć tysięcy czterysta pięćdziesiąt dwa złote siedemdziesiąt cztery grosze) tytułem nieuiszczonych kosztów sądowych.

Sygn. akt I C 782/11

UZASADNIENIE

W pozwie z dnia 18 września 2011r. powódka M. B. (1) wniosła o zasądzenie od pozwanego (...) Spółki Akcyjnej z siedzibą w W. następujących kwot: 115 000,00zł. tytułem zadośćuczynienia wraz z ustawowymi odsetkami od dnia 29 stycznia 2010r. do dnia zapłaty; 1 000,00zł. renty tytułem częściowej utraty zdolności do pracy oraz zmniejszonych widoków powodzenia na przyszłość płatnej z góry do dnia 10 każdego miesiąca, poczynawszy od października 2011r., wraz z ustawowymi odsetkami w przypadku opóźnienia w płatności którejkolwiek z rat; 15 000,00zł. tytułem skapitalizowanej renty za okres lipiec 2010r. – wrzesień 2011r. wraz z ustawowymi odsetkami od dnia wniesienia

powództwa do dnia zapłaty oraz ustalenia odpowiedzialności na przyszłość strony pozwanej wobec powódki za skutki wypadku z dnia 10 października 2009r. Ponadto wniosła o zasądzenie od pozwanego kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego w kwocie 7 200,00zł.

W uzasadnieniu pozwu podała, że w dniu 10 października 2009r. w L. na skrzyżowaniu ul. (...) II doszło do wypadku komunikacyjnego w wyniku którego poważnych obrażeń ciała doznała powódka – pasażerka taksówki.

Sprawca wypadku posiadał w chwili zdarzenia zawartą umowę ubezpieczenia OC w Zakładzie Ubezpieczeń pozwanego. Okoliczność bezsporna.

Na skutek wypadku powódka doznała poważnych obrażeń ciała: uraz wielonarządowy, wstrząs hipowolemiczny, ostrą niewydolność oddechową, obrzęk mózgu, krwawienie podpajęczynówkowe, krwiaki czołowe, krwawienie do komory bocznej prawej, stłuczenie płuc, odmę opłucnową lewostronną, krwiak opłucnowy po stronie lewej, złamanie szczytu piramidy kości skroniowej, złamanie tylna – bocznej ściany zatoki klinowej prawej, złamanie żeber III – VII po stronie lewej, złamanie żeber III – V po stronie prawej, złamanie kości krzyżowej S1 po stronie prawej, złamanie kości ramiennej lewej, stan po zszyciu wątroby z powodu pęknięcia, stan po usunięciu śledziony z powodu pęknięcia, stan po usunięciu płata dolnego płuca lewego z powodu ropnia płuca.

Powódka w dniu wypadku miała zaledwie 20 lat, przedmiotowy wypadek wywarł bardzo negatywny wpływ na jej życie i dalszy rozwój. Powódka jest świadoma tego, że doznane przez nią uszkodzenia ciała są trwałe a ich skutki będą przez powódkę odczuwane do końca życia (pozew z uzasadnieniem k. 2-8).

W odpowiedzi na pozew pozywany (...) Spółka Akcyjna z siedzibą w W. nie uznawał powództwa i wniósł o jego oddalenie oraz o zasądzenie kosztów procesu według norm przepisanych.

Uzasadniając swoje stanowisko wskazał, że bezspornym jest iż (...) SA jako gwarant odpowiedzialności cywilnej przyjmuje odpowiedzialność w miejsce sprawcy szkody. Konsekwencją powyższego jest wypłata łącznego świadczenia w wysokości 157 465,96zł., z czego kwota 135 000,00zł. stanowiła rekompensatę szkody o charakterze niemajątkowym – a zatem zadośćuczynienie. Podniósł, że kwota zadośćuczynienia nie jest usprawiedliwiona co do wysokości w realiach niniejszej sprawy. Wskazał, że roszczenie o rentę z tytułu utraconych dochodów i widoków na przyszłość nie jest zasadne. Brak jest dowodów aby doszło do takiej zmiany sytuacji zarobkowej powódki, która uzasadniałaby zasądzenie na jej rzecz roszczenia (odpowiedź na pozew k.78).

W toku procesu strony podtrzymały swoje stanowiska.

Sąd Okręgowy ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 10 października 2009r w L.na skrzyżowaniu ul. (...)i (...)doszło do wypadku komunikacyjnego w wyniku którego pasażerka taksówki marki F. (...)o nr rej. (...)– M. B. (1)doznała ciężkich obrażeń ciała. Sprawcą wypadku był kierowca samochodu marki C. (...)o nr rej. (...)– K. S.(wyrok w sprawie IX K 1014/10 Saду Rejonowego w Lublinie, k. 117 akt szkody PL 2010010701709). Sprawca zdarzenia posiadał polisę obowiązkowego ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej u pozwanej. Odpowiedzialność ubezpieczyciela za zdarzenie została przyjęta i nie stawiała kwestii spornej.

Powódka ma wykształcenie zawodowe o kierunku kucharz. Przed wypadkiem powódka pracowała na umowę zlecenie jako obsługa baru w firmie (...) s.c. oraz w firmie PHU (...) na podstawie umowy o dzieło. Na podstawie umowy o dzieło uzyskiwała 923,00zł. miesięcznie, natomiast na podstawie umowy zlecenia 500,00zł brutto. Prowadziła życie towarzyskie (umowy zlecenia i o dzieło k. 57 – 50, zeznania powódki M. B. (1) k. 97,236v., zeznania świadków A. B. k. 235v. – 236, M. B. (2) k. 236)

Po wypadku powódka została przewieziona karetką pogotowia ratunkowego Kliniki Anestezjologii i Intensywnej Terapii Szpitala (...)w L.gdzie przebywała do dnia 26 listopada 2009r. w trakcie pobytu w szpitalu rozpoznano u niej: uraz wielonarządowy, wstrząs hipowolemiczny, ostrą niewydolność oddechową, obrzęk mózgu, krwawienie

podpajęczynówkowe, krwiaki czołowe, krwawienie do komory bocznej prawej, stłuczenie płuc, odmě oplucnową lewostronną, krwiak oplucnowy po stronie lewej, złamanie szczytu piramidy kości skroniowej, złamanie tylny – bocznej ściany zatoki klinowej prawej, złamanie żeber III – VII po stronie lewej, złamanie żeber III – V po stronie prawej, złamanie kości krzyżowej S1 po stronie prawej, złamanie kości ramiennej lewej, stan po zszyciu wątroby z powodu pęknięcia, stan po usunięciu śledziony z powodu pęknięcia, stan po usunięciu płata dolnego płuca lewego z powodu ropnia płuca, nerka podkowiasta. Powódka została przyjęta do szpitala w stanie ogólnym bardzo ciężkim, była niewydolna oddechowo, wymagała sztucznej wentylacji płuc (karta informacyjna k. 16 – 17). Po ustabilizowaniu funkcji życiowych w dniu 26 listopada 2009 r. powódka została przeniesiona do Kliniki Ortopedii i Rehabilitacji celem dalszego leczenia, przebywała tam do dnia 31 grudnia 2009r. (karta informacyjna k. 18).

Po wyjściu ze szpitala powódka wymaga pomocy przy wszystkich czynnościach życia codziennego (zeznania powódki , zeznania świadków A. B. k. 235v. – 236, M. B. (2) k. 236).

W okresie od dnia 28 lutego 2010r. do 27 marca 2010r. powódka odbyła rehabilitację w Klinice Rehabilitacji (...)w K.(opinia o postępie rehabilitacji k.19).

Wypadek z dnia 10 października 2009r. spowodował u powódki liczne złamania żeber po stronie lewej od III do VII oraz złamania żeber po stronie prawej od III do V. W.spowodował także stłuczenie płuc. Stłuczenie po lewej stronie doprowadziło do rozwoju ropnia płuc i konieczności resekcji płata dolnego płuca lewego. U powódki występują odchylenia w badaniu spirometrycznym wskazujące na zmniejszenie pojemności życiowej VC oraz zmniejszenie FVC i FEV1 sugerujące zmiany restrykcyjne płuc. Uraz z dnia 10 października 2009r. spowodował także uraz narządów jamy brzusznej. Z powodu krwotoku i pęknięcia została usunięta śledziona oraz zszyto pękniętą wątrobę. U powódki istnieją zmiany w rozmazie krwi w postaci limfocytozy oraz trombocytozy K 34 – 36. Uszkodzenie wątroby nie pozostawiło widocznych i badalnych zmian. Wymienione urazy mają wpływ na ogólny stan zdrowia powódki w postaci zmniejszenia wydolności organizmu odnośnie wysiłku fizycznego. Ograniczenia dotyczą chociażby biegania lub czynnego uprawiania sportu. Z drugiej strony istnieje zmniejszenie odporności na zakażenia zwłaszcza spowodowanych bakteriami Haemophilus influenzae, Pneumococcus, Neiseria meningitidis. Powódka powinna w okresie infekcji zawsze przyjmować antybiotyki o szerokim spektrum działania w celu zapobieżenia poważnego zakażenia. Powódka powinna przynajmniej raz w roku wykonywać badania kontrolne morfologiczne krwi z rozmazem. Obrażenia występujące u powódki mają niezaprzeczalny wpływ na jej aktywność życiową w postaci jej ograniczenia chociażby w czasie uprawiania sportu lub pracy fizycznej. Chodzi przede wszystkim o ograniczenie wydolności organizmu powódki na warunki zewnętrzne oraz wysiłek fizyczny (opinia biegłego chirurga T. K.k. 195 – 197).

Z neurologicznego punktu widzenia powódka M. B. (1) w następstwie wypadku komunikacyjnego któremu uległa w dniu 10 października 2009r. doznała urazu twarzoczaszki z (aktualną) blizną w prawej okolicy potylicznej. Złamania podstawy czaszki(szczyt piramidy prawej kości skroniowej i tylny – bocznej ściany prawej zatoki klinowej oraz prawej otworu (żyły? szyjnego) z zaburzeniami węchowymi. Stłuczenia mózgu(niewielkie krwawienie podpajęczynówkowe wzdłuż sierpu mózgu, drobne wybroczyny w płatach czołowych i potylicznych, niewielka ilość krwi w rogu i uciskiem potylicznym prawej komory bocznej, ukrwotocznione stłuczenie przyśrodkowej – dolnej części lewego płata skroniowego). Urazowej dyskopatii na poziomie L5- S1 z protruzją pośrodkowo – lewoboczną i uciskiem na lewy korzeń. Uszkodzenia nerwów strzałkowego głębokiego i piszczelowego na poziomie stępu. W związku z powyższymi obrażeniami powódka doznawała bólów i zawrotów głowy, trudności pamięciowych i upośledzenia uwagi, niedomogi czuciowo – ruchowej lewej kończyny dolnej w jej części odsiebnej, upośledzenia sprawności lokomocyjnej. Do chwili obecnej utrzymuje się upośledzenie węchu w postaci jego ubytku i nieprawidłowych doznań. Pomimo, że powódka nie podawała wyraźnego zaburzenia smaku, to ze względu na samo upośledzenie powonienia i na fakt sprężenia obu tych doznań zmysłowych istnieje duże prawdopodobieństwo trudności w pełnej organoleptycznej ocenie przygotowywanych potraw. Utrudnia to samodzielnie wykonywanie pracy w charakterze kucharza. Praca w charakterze barmanki mogłaby być przez powódkę kontynuowana z zastrzeżeniem unikania długiego pozostawiania w niefizjologicznej pozycji, dźwigania i pokonywania długich tras bez odpoczynku (opinia biegłego neurologa A. K. k. 140 – 148, 287- 289).

W ocenie biegłego psychiatry w związku z wypadkiem wystąpiły u powódki zaburzenia lękowe związane z przeżyciem urazu psychicznego i fizycznego. Obecnie powódka stara się wrócić do normalnego życia. Doświadcza jednak pomimo upływu czasu zaburzeń lekowych. Lęki ograniczają ją w codziennym życiu i dotyczą głównie obaw związanych z podróżowaniem. Poza tym nie zamknęła się w swoim wewnętrznym świecie, nie izoluje się, nie ogranicza spotkań towarzyskich. Obecny stan psychiczny nie ogranicza jej zdolności do pracy w wyuczonym zawodzie (opinia biegłego psychiatry A. H. k. 129 – 131, 216v.).

Urazy będące następstwem wypadku z dnia 10 października 2009 roku spowodowały liczne blizny na bocznej powierzchni ramienia lewego, dość rozległe, czerwone – zarówno pooperacyjne jak i powypadkowe – obwód ramienia nieznacznie zmniejszony – ruch w stawach w normie. Obwody obu stóp symetrycznie jednakowe. Przy czynnym i biernym zgięciu grzbietowym stopy lewej, palce pozostają w utrwalonej нефизjologicznej pozycji zgięciowej co świadczy o niepełnej transmisji przewodnictwa nerwowo – mięśniowego w stopie, stopniowo wycofuje się parasteje lewej stopy. Chód z lekką akcentacją lewej kończyny dolnej. Skutki wypadku powódka odczuwała przez pierwsze 5 - 6 miesięcy i w tym czasie wymagała opieki osób trzecich przy czynnościach życia codziennego. Obecnie nie wymaga leczenia ortopedycznego, ewentualna rehabilitacja we własnym zakresie. Przeciwwskazaniem do wykonywania przez powódkę jej wyuczonego zawodu jest dźwiganie, dłuższe stanie (opinia biegłego chirurga urazowo – ortopedycznej E. J. k. 160 – 163, 180 – 182).

Obecnie powódka najbardziej odczuwa dolegliwości za strony kręgosłupa, ma silne zawroty głowy. Nie może uprawiać sportów, nie może jeździć na rowerze, nie może długo chodzić. Przyjmuje leki wskazane przez neurologa (zeznania powódki M. B. (1) k. 236v.).

W dniu 7 stycznia 2010 roku powódka zgłosiła szkodę do pozwanego (...) S.A. Centrum Likwidacji Szkód w L. domagając się zapłaty między innymi 250 000,00zł. tytułem zadośćuczynienia za doznaną krzywdę (zgłoszenie szkody k. 6 akt szkody).

Na podstawie zgromadzonej dokumentacji medycznej (...) S.A. z siedzibą w W. wypłacił powódce łącznie tytułem odszkodowania kwotę 157 465,96zł. w tym kwotę 135 000,00zł. tytułem zadośćuczynienia (akta szkody PL 2010010701709).

Powyższy stan faktyczny został ustalony w oparciu o powołane wyżej dowody.

W ocenie Sądu autentyczność dokumentów nie budzi wątpliwości, co do formy, w jakiej zostały sporządzone. Brak było podstaw, by wyżej wymienionym dowodom odmówić przymiotu wiarygodności.

Sąd uznał za wiarygodne zeznania świadków: A. B. (k. 235v. – 236) i M. B. (2) (k. 236). Świadczyli ci w sposób wiarygodny opisali zachowanie powódki po zaistniałym wypadku samochodowym, w szczególności, że wymagała opieki osób trzecich i w jakim zakresie. Ponadto ocenił możliwości powódki w zakresie podjęcia jakiegokolwiek pracy zarobkowej.

Natomiast zeznania powódki M. B. (1) (k.97v., 236v.) Sąd uznał za wiarygodne w zakresie w jakim poczynił na ich podstawie ustalenia faktyczne.

Sąd nie miał także zastrzeżeń do wartości dowodowej opinii biegłych sądowych: z zakresu psychiatrii A. H. (k. 129 – 131, 216v.) z zakresu neurologii A. K. (k. 140 – 148, 287- 289), z zakresu chirurgii T. K. (k. 195 – 197), z zakresu chirurgii urazowo – ortopedycznej E. J. (k. 160 – 163, 180 – 182) opisujących urazy doznane przez powódkę na skutek wypadku, jakiemu uległa w dniu 10 października 2009 roku, skutki doznanych przez poszkodowaną obrażeń, stopień trwałego uszczerbku na zdrowiu, konieczności sprawowania opieki nad powódką, leczenia oraz rehabilitacji i rokowań na przyszłość.

W ocenie Sądu, wywołane w sprawie opinie, opracowane przez wyżej wymienionych biegłych, spełniają wymagania stawiane im przez przepisy proceduralne, są bowiem zupełne, jasne i niesprzeczne, a wyrażone w nich wnioski stanowcze i wyważone. Powyższe argumenty pozwoliły Sądowi uznać je za opinie przekonujące.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Powództwo jest słuszne, co do zasady, ale nie w żądanej wysokości.

W przedmiotowej sprawie bezsporna była odpowiedzialność pozwanego (...) Spółki Akcyjnej z siedzibą W. na zasadzie ryzyka za skutki wypadku, któremu uległa powódka M. B. w dniu 10 października 2009 roku.

Natomiast kwestią sporną pomiędzy stronami była wysokość zadośćuczynienia za doznaną krzywdę, renty z tytułu zwiększonych potrzeb powódki oraz ustalenia odpowiedzialności na przyszłość strony pozwanej wobec powódki za skutki wypadku z dnia 10 października 2009 roku.

Stosownie do treści art. 34 ust. 1, art. 35 i art. 36 ust. 1 ustawy z dnia 22 maja 2003 roku o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych (Dz. U. z 2003r., Nr 124, poz. 1152 tekst jedn. ze zm.), z ubezpieczenia OC posiadaczy pojazdów mechanicznych przysługuje odszkodowanie, jeżeli posiadacz lub kierujący pojazdem mechanicznym są obowiązani do odszkodowania za wyrządzoną w związku z ruchem tego pojazdu szkodę, będącą następstwem śmierci, uszkodzenia ciała, rozstroju zdrowia bądź też utraty, zniszczenia lub uszkodzenia mienia. Ubezpieczeniem OC posiadaczy pojazdów mechanicznych jest objęta odpowiedzialność cywilna każdej osoby, która kierując pojazdem mechanicznym w okresie trwania odpowiedzialności ubezpieczeniowej, wyrządziła szkodę w związku z ruchem tego pojazdu. Odszkodowanie ustala się i wypłaca w granicach odpowiedzialności cywilnej posiadacza lub kierującego pojazdem mechanicznym, najwyżej jednak do ustalonej w umowie ubezpieczenia sumy gwarancyjnej.

Odnosząc się do żądania zasądzenia zadośćuczynienia na rzecz powódki to w ocenie Sądu jest ono zasadne, co do zasady, ale nie w żądanej przez powódkę wysokości.

Zgodnie z treścią art. 445 § 1 k.c. w zw. z art. 444 k.c., w razie uszkodzenia ciała lub wywołania rozstroju zdrowia Sąd może przyznać poszkodowanemu odpowiednią sumę tytułem zadośćuczynienia pieniężnego za doznaną krzywdę.

Celem zadośćuczynienia jest złagodzenie doznanej krzywdy ujmowanej jako cierpienia fizyczne i psychiczne.

W literaturze prezentowane jest stanowisko, iż zadośćuczynienie pieniężne ma na celu przede wszystkim złagodzenie tych cierpień. Obejmuje ono wszystkie cierpienia fizyczne i psychiczne, zarówno już doznane, jak i te, które zapewne wystąpią w przyszłości. Ma więc ono charakter całościowy i powinno stanowić rekompensatę pieniężną za całą krzywdę doznaną przez poszkodowanego, mowa jest bowiem o „odpowiedniej sumie tytułem zadośćuczynienia pieniężnego za doznaną krzywdę”, przyznawaną jednorazowo (G. Bieniek „Komentarz do kodeksu cywilnego. Księga trzecia. Zobowiązania”, Wydawnictwo Prawnicze – Warszawa 1996, tom I, str. 368).

Zasądzenie na rzecz powódki M. B. (1) zadośćuczynienia za doznaną krzywdę jest uzasadnione tym, że na skutek wypadku z dnia 10 października 2009 roku doznała ona cierpienie, zarówno fizycznych jak i psychicznych, a skutki przedmiotowego zdarzenia odczuwa do chwili obecnej. Powódka bezpośrednio z miejsca wypadku przetransportowana została do Kliniki Anestezjologii i Intensywnej Terapii Szpitala Klinicznego (...) w L. gdzie przebywała do dnia 26 listopada 2009 roku. Podczas pobytu zdiagnozowano u powódki jako następstwa wypadku: uraz wielonarządowy, wstrząs hipowolemiczny, ostrą niewydolność oddechową, obrzęk mózgu, krwawienie podpajęczynówkowe, krwiaki czołowe, krwawienie do komory bocznej prawej, stłuczenie płuc, odmę opłucnową lewostronną, krwiak opłucnowy po stronie lewej, złamanie szczytu kości zatoki klinowej prawej, złamanie żeber III – VII po stronie lewej, złamanie żeber III – V po stronie prawej, złamanie kości krzyżowej S1 po stronie prawej, złamanie kości ramiennej lewej, stan po zeszytciu wątroby z powodu pęknięcia, stan po usunięciu śledziony z powodu pęknięcia, stan po usunięciu płata dolnego płuca lewego z powodu ropnia płuca. Powódka została przyjęta do szpitala w stanie

ogólnym bardzo ciężkim, była niewydolna oddechowo, wymagała sztucznej wentylacji płuc. Po ustabilizowaniu funkcji życiowych w dniu 26 listopada 2009 roku powódka została przekazana do Kliniki Ortopedii i Rehabilitacji celem dalszego leczenia. Podczas pobytu na oddziale zastosowano między innymi leczenie kinezoterapią, PNF, pionizację, naukę chodzenia, krioterapię, farmakoterapię. Powódka została wypisana ze szpitala w dniu 31 grudnia 2009 roku z zaleceniem dalszej kontroli w Poradni Rehabilitacyjnej. W okresie od 28 lutego do 27 marca 2010 roku powódka odbyła rehabilitację w Klinice Rehabilitacji (...)w K..

Przed dniem 10 października 2009 roku powódka prowadziła normalne życie nastolatki, wykonywała prace zarobkową adekwatną do swojego wykształcenia i zapotrzebowania rynku dla osób w jej wieku, miała plany i marzenia co do swojej przyszłości.

Sąd, ustalając w niniejszej sprawie wysokość zadośćuczynienia za doznaną krzywdę miał na uwadze wiek poszkodowanej. Inna jest bowiem krzywda osoby młodej, która niewielki okres swojego życia cieszyła się pełnią zdrowia, inaczej natomiast krzywda ta będzie oceniana z perspektywy osoby starszej, która przez dłuższy okres swojego życia korzystała z pełni sił. Sąd miał również na względzie, że co do zasady zadośćuczynienie kompensuje krzywdę w całości, to jest za okres miniony i na przyszłość.

Mając na uwadze wymienione powyżej kryteria ustalania wysokości zadośćuczynienia za doznaną krzywdę, a z drugiej strony - rodzaj, rozmiar, czas trwania cierpień fizycznych i psychicznych oraz wiek powódki, Sąd uznał, iż żądana kwota 115 000,00zł. (która łącznie z wypłaconą już przez ubezpieczyciela kwotą 135 000,00zł.) stanowi 250 000,00zł. zadośćuczynienia nie jest kwotą wygórowaną. Zdaniem Sądu kwotą ta jest adekwatna do rozmiaru cierpień których doznała powódka.

Odnosząc się do cierpień psychicznych, których doznała powódka na skutek wypadku z dnia 10 października 2009 roku, były one o znacznym stopniu nasilenia i utrzymują się nadal. U powódki pojawiły się zaburzenia lekowe związane z przeżyciem urazu psychicznego i fizycznego. Obecnie powódka stara się wrócić do normalnego życia. Doświadcza jednak mimo upływu czasu zaburzeń lękowych. Lęki ograniczają ją w codziennym życiu i dotyczą głównie obaw związanych z podróżowaniem.

Zadośćuczynienie z art. 445 k.c. ma przede wszystkim charakter kompensacyjny i tym samym jego wysokość musi przedstawiać ekonomicznie odczuwalną wartość. Wysokość ta nie może być jednak nadmierna w stosunku do doznanej krzywdy i aktualnych stosunków majątkowych społeczeństwa, a więc powinna być utrzymana w rozsądnych granicach.

Mając na uwadze powyższe, iż mimo, że zadośćuczynienie powinno być utrzymane w rozsądnych granicach to nie może być to symboliczna kwota, ale musi stanowić odczuwalną ekonomicznie korzyść majątkową.

Zadośćuczynienie powinno być również środkiem pomocy dla poszkodowanego i pozostawać w odpowiednim stosunku do rozmiarów krzywdy i szkody niemajątkowej.

Mając na uwadze wymienione powyżej kryteria ustalania wysokości zadośćuczynienia za doznaną krzywdę, a z drugiej strony - rodzaj, rozmiar, czas trwania cierpień fizycznych i psychicznych oraz wiek powódki, Sąd uznał, iż przyznana powódce przez pozwany zakład ubezpieczeń kwota 115 000,00 złotych tytułem zadośćuczynienia za doznaną krzywdę jest kwotą nie wystarczającą.

Podwyższając kwotę zadośćuczynienia wypłaconą przez pozwanego, Sąd kierował się przede wszystkim tym, iż świadczenie przyznane i wypłacone dotychczas przez pozwanego było niewspółmierne do doznanej przez powódkę krzywdy.

Przy ustalaniu wysokości zadośćuczynienia należało również wziąć pod uwagę to, że co do zasady kompensuje krzywdę w całości, to jest za okres miniony i na przyszłość, co potwierdza uchwała Sądu Najwyższego z dnia 21 listopada 1967 roku, zgodnie z którą prawomocne zasądzenie zadośćuczynienia pieniężnego za krzywdę doznaną w razie uszkodzenia

ciała lub wywołania rozstroju zdrowia wyłącza – mimo pogorszenia się stanu zdrowia poszkodowanego – przyznanie mu dalszego zadośćuczynienia poza już zasądzonym w związku z podstawą poprzedniego sporu; nie wyłącza jednak przyznania poszkodowanemu odpowiedniej sumy w razie ujawnienia się nowej krzywdy, której nie można było przewidzieć w ramach podstawy poprzedniego sporu (III PZP 37/67, OSNCP 1968/7/113).

Sąd zasądził odsetki od kwoty zadośćuczynienia za doznaną krzywdę od dnia 28 stycznia 2014 roku tj. od następnego dnia od dnia wyrokowania gdyż okoliczności mające wpływ na rozmiar doznanej krzywdy, a tym samym kwota zadośćuczynienia była usprawiedliwiona co do wysokości i podlegały ocenie Sądu dopiero w dacie wyrokowania. Od tej zatem chwili biegnie termin do odsetek za opóźnienie (art. 481 § 1 k.c.) - (punkt I wyroku).

Zgodnie z przywołanymi wcześniej normami prawnymi, pozwany ubezpieczyciel zobowiązany jest do wypłaty odszkodowań za szkodę majątkową powoda, lecz tylko pozostającą w adekwatnym związku przyczynowym ze zdarzeniem odszkodowawczym.

Podzielić należy stanowisko pozwanego, że wobec formalnego zaprzeczenia wszystkim faktom związanym z tą częścią powództwa (art. 229 i 230 k.p.c.) strona powodowa winna była udowodnić wszystkie przesłanki odpowiedzialności pozwanego i wskutek bierności w zgłaszaniu stosownych wniosków dowodowych, obowiązki temu nie w pełni podolała.

Sąd uznał również za zasadne, co do istoty, żądanie zasądzenia od pozwanego na rzecz powódki miesięcznej renty z tytułu częściowej utraty zdolności do pracy oraz zmniejszenia widoków powodzenia na przyszłość ponieważ w toku niniejszego postępowania strona powodowa udowodniła istnienie utraty częściowej zdolności do pracy, stanowiących następstwo czynu niedozwolonego.

Podstawą prawną powyższego żądania jest treść art. 444 § 2 k.c., w świetle którego, jeżeli poszkodowany utracił całkowicie lub częściowo zdolność do pracy zarobkowej, albo jeżeli zwiększyły się jego potrzeby lub zmniejszyły widoki powodzenia na przyszłość, może on żądać od zobowiązanego do naprawienia szkody odpowiedniej renty.

Zatem roszczenie o rentę przysługuje poszkodowanemu w razie: całkowitej lub częściowej utraty przez niego zdolności do pracy zarobkowej; zwiększenia się jego potrzeb, zmniejszenia się jego widoków powodzenia na przyszłość. Wymienione następstwa powinny mieć charakter trwały (co nie oznacza, że nieodwracalny), a każda z tych okoliczności może stanowić samodzielną podstawę zasądzenia renty, jednakże zawsze konieczną przesłanką jest powstanie szkody, bądź to w postaci zwiększenia wydatków, bądź to zmniejszenia dochodów.

W wyroku z dnia 21 czerwca 2013 roku, sygn. akt I CSK 624/12(LEX nr 1365593) Sąd Najwyższy wskazał, że zgodnie z art. 444 § 2 k.c., renta należy się poszkodowanemu gdy wykáže on, że utracił zdolności zarobkowania oraz widoki na przyszłość, a także, iż zwiększyły się jego potrzeby wywołane uszkodzeniem ciała lub rozstrojem zdrowia. Nie wystarczy więc sama utrata zdrowia spowodowane wypadkiem.

W przedmiotowej sprawie strona powodowa domagała się z tego tytułu renty w wysokości 1000,00zł. miesięcznie.

Postępowanie dowodowe wykazało, że z uwagi na urazy doznane na skutek wypadku komunikacyjnego z dnia 10 października 2009 roku mają wpływ na ogólny stan zdrowia powódki w postaci zmniejszenia wydolności organizmu odnośnie wysiłku fizycznego. Ograniczona została wydolność organizmu powódki na warunki zewnętrzne. Do chwili obecnej utrzymuje się upośledzenie węchu w postaci jego ubytku i nieprawidłowych doznań. Wyuczonym zawodem powódki jest zawód kucharza którego nigdy nie wykonywała. Trudno więc prognozować, czy następstwa wypadku mogą mieć wpływ na jego wykonywanie. Powódka podjęła pracę jako barmanka i praca ta mogłaby być kontynuowana z zastrzeżeniem unikania długiego pozostawiania w niefizjologicznej pozycji, dźwigania i pokonywania długich tras bez odpoczynku.

Gdyby nie doszło do wypadku powódka w dalszym ciągu mogłaby kontynuować pracę zawodową, podjąć dalszą naukę. Powódka udowodniła, że realnie mogłaby uzyskiwać z pracy zawodowej dochód w wysokości 1000,00zł. miesięcznie.

Mając powyższe na uwadze Sąd zasądził w pkt. 3 wyroku rentę od dnia 1 października 2011 roku w kwocie po 1000,00 zł. miesięcznie oraz skapitalizowaną rentę za okres od dnia 1 lipca 2010 roku do dnia 30 września 2011 roku.

Z opinii biegłych jednoznacznie wynika, że leczenie powódki jest zakończone a jej stan zdrowia stabilny z tych względów Sąd oddalił żądanie pozwu w przedmiocie ustalenia odpowiedzialności na przyszłość strony pozwanej wobec powódki za skutki wypadku z dnia 10 października 2009r.

O kosztach procesu Sąd orzekł na podstawie art. 98 k.p.c.

Sąd, na podstawie art. 113 ust. 1 ustawy z dnia 28 lipca 2005 roku „o kosztach sądowych w sprawach cywilnych” (Dz. U. z 2005 roku, Nr 167, poz. 1398 ze zm.), nakazał ściągnąć od pozwanego zakładu ubezpieczeń na rzecz Skarbu Państwa – Sądu Okręgowego w Lublinie kwotę 9 452,00zł. Na wysokość tej kwoty składają się : nieuiszczona opłata od pozwu od której powódka była zwolniona 6 600,00zł., koszty opinii biegłych lekarzy w łącznej wysokości 2 852,74zł.

Mając na uwadze całokształt okoliczności sprawy, powyższe rozważania i na podstawie wyżej powołanych przepisów Sąd orzekł, jak w sentencji.